

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 311.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e88790/facsimile.pdf> (tilgået 01. juni 2024)

Anvendt udgave: *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Forhandlingerne paa Rigsdagen.

Indvorte Rede.

(Eenst.)

Bregendahl: Jeg vil blot tillade mig at sige til høvd der allerede er sige, at Uvalget har ogsaa været i Tilstod om, hvorledes det skal vore udsigtede bestemte Regnskabslovdere, men at man efter de erholdte Oplysninger om, hvorledes Rullerne fores og Udførelsen her er kommen til det Resultat, at Forslaget til Udførelsen ved 38 er rigtig, og at den er overensstemmende med den Tilstand, som det er tilfaldt at gøre ved Placaten af 1842. Hvo som er det, af den Udførelsen, som har fundet Sted i 1848 for 1849 er Udførelsen af det værnepligtige Mandskab, som er født i 1826, og Udførelsen af, efter den tidligere bestaaende Lovgivning, som rammer det Mandskab, der har 22 Aars Regnskabslovdere i det Aar, for hvilket Udførelsen fores. Jeg tror imidlertid, at Udførelsen kommer deraf, at man altså har haft ugerne de Deb i 59 i Plac. af 1842, Aaret, hvori Sessionen holdes. Det er ikke det Aar der er men, hvori Sessionen faktisk holdes, men Sessionen i 1848 er Sessionen for 1849. Det maa nemlig ikke bemærkes, at Sessionerne altid gjælder for et Aar senere end det Kalenderaar, hvori Sessionerne holdes. Derfor tror jeg, at Udførelsen af Udførelsen, og at det er let at komme ind paa en tilfældig Tid i sin Hensigt. Det er ogsaa, naar man foreslaar Regnskabslovdere, altså adskilt, at Udførelsen har indbragt det udførelselige Mandskab, født i 1826, under Udførelsen, thi for Tilfældet vil der vel allerede være påført Udførelsen af det indtil værnepligtige i 1826 født Mandskab for 1849, nemlig ved den Udførelsen, der er foretaget ved de ordinære Sessioner, der holdes i dette Aars September og October Maanedg; men ved extra Sessioner, som strax i Begyndelsen af Aaret 1849 ville blive afholdte, som det Mandskab, der er født i 1826 og som nu i Hensigt til denne almindelige Anordning bliver værnepligtigt, blive udført for Aaret 1849; thi at det Mandskab, som ved sidste Session er udført til militair Tjeneste, allerede i 1848 er taget til Døds, det er noget ekstraordinært, da Regelen er, at det Mandskab, som udføres ved Extra-Sessioner, ikke indføres til Døds før i det følgende Aar. Det er ogsaa kun det ganske undtagelsesvis med Hensyn til nogle Rekrutter af Cavalieriet, ligesom ved ogsaa Regjeringen kunde være altså berettiget til at føde dem møde noget tidligere, end ved Opnaelsen af 22 Aars-Regnskabslovdere; thi efter de bestaaende Bestemmelser henregnes den Tid, der medgaaer i Overenskomsten, ikke til Garuldsjendelse og afsees heller ikke i den Tid, hvori de skulle gøre sin Tjeneste.

Høvd Spørgsmaalet om Kjendelses Tilbagebetaling angaaer, finder jeg ikke Anledning til at ytre Mæne, end jeg tidligere har fremset; men jeg skal dog ved dette Punkt gøre opmærksom paa den meget væsentlige Betragtning, at det ikke er den, som var værnepligtigt, såvel som tidligere sig ved Erlaggesen af nogen Kjendelse for Værnepligt, men at det kan være den, der skulle overgaae fra den ikke værnepligtige til den værnepligtige Stand, som ved en Kjendelse erholdte Ret til at forblive i den ikke-værnepligtige Stand. At man ikke gaar ind paa nogen Tilbagebetaling af denne Kjendelse, det kan man nu, efter den foreslåede Forskilling, man kan have dem, slude mere eller mindre sømmeligt; men da det kan være Ret til at forblive i den ikke værnepligtige Stand, som ved Kjendelses Erlaggesse kunde opnaas, maa det vel anses som consequent, at man ikke gaar ind paa nogen Tilbagebetaling af de Kjendelser, der ere erlagte af det indtil ikke værnepligtige Mandskab. Med Hensyn til det Spørgsmaal,

der er reist her under Diskussionen, om hvorvidt de Udtagsesser, der tidligere have fundet Sted til Fordele for endst af de Værnepligtige, fremdeles skulle vedblive, da maa det vel nærmest antages, naar det nu kommer til ekstraordinære Sessioner, at disse Udtagsesser kunde bortfalde. Udtagsesser, som have fundet Sted i Overenskomsten med Koen, kunne ikke komme det i 1826 født Mandskab tilgode, da der, naar det foreliggende Udsat bliver Lov, ikke behaarer nogen Udførelsen, der henhører dem en saadan Udtagsesse, medens det er rigtig, at ved de Sessioner, som afholdes i Aaret 1848, behøve de Lov, som henhører dem disse Udtagsesser. Med Hensyn navnlig til dem, der ere bemærkede gammel Mand Søner eller Søner af Gaardsmand over 60 Aar og Vignende, maa jeg endelig bemærke, at de, som de indtil ere forbigaaende, dog nu maae indbrages under den Session, som det vel maa forudsættes, at Regjeringen vil foreslaa afholdt, strax efter at denne Anordning er emaneret.

Besked: Det hjælper vel sagtens ikke Regt, at tale yderligere om Forhaandelsen af Regnskabslovdere, men jeg ser mit Bestemmende holder mig imidlertid altså overbevist om, at Placaten af 1842 der foreslaas saaledes, som jeg har anført, efter den Aars Begjæring. Jeg er ganske overbevist deraf, og det jaameget mere, som der dengang tillige var Spørgsmaal, om alle Sessionstiden skulle forandres; men uden Hensyn til, om Sessionstiden skulle forandres eller vedblive at være, som den var, var det Reglen, at Mandskabet skulle opføres i Rullerne med det Aar, og dertil kommer endnu, at i Hertugdømmene holdes Sessionen om Foraaret istedetfor som her om Efteraaret, og der gjælder dog ganske den samme Regel.

H. V. Hansen: Den Lov, som ifølge nærværende Udsat nu skal behandles, bliver rimeligvis den første Lov, som den nærværende Forsamling kommer til at votere over, og det endog, for vi have behandlet det Kallagende, der nærmest har forsamlet os her, nemlig at diskutere Rigets fremtidige Forfatning, hvorved det vel egentlig var, at vore Retigheder skulle bestemmes. Jeg skal imidlertid ikke afholde mig herom, da det sendt antages at ligge i Forhøden, at denne Lovs Afgjærelse maa fremstaa. Det tør vel ogsaa ventes, at den vil tilfredsstille alle Fædrelandets Bøner, ligesom det er at haabe, at Bøndehanden derved vil have sin sømnelige Vret afsløven. Det er imidlertid ikke for at behandle dette Spørgsmaal, at jeg har reist mig, men jeg vil kun tillade mig en lille Bemærkning med Hensyn til den sidste Paragraf af § 4. Det forekommer mig nemlig, at Tilbagebetaling af Kjendelserne maa enten finde Sted i alle Tilfælde, eller slet ikke. Jeg hævner ikke rettere, end at Bestemmelsen i Paragraphen, saaledes som den nu er foreslaet, afgiver et Beskud paa den Måghed i Værnepligtigheden, som ved Koen foreslaas afsløst, idet det nemlig kan være den, som indføres til aktiv Tjeneste, hvem denne Kjendelse skal tilbagebetales. Naar man da skal vælge mellem de Alternativer, om Kjendelsen skal tilbagebetales i alle Tilfælde, eller ikke, da vilde jeg nærmest komme til at ytre mig for den Mening, som den arede Dødsfører i Uvalget har anført, at der ingen Tilbagebetaling kan finde Sted. Det forekommer mig nemlig, at den kan være erlagt for de Forhold, som være tilfælde, da Erlaggesen Ret, og at Staten ikke derfor har kunnet give den, der erlagde den, Ret, end høvd der dengang stod i dens Rigt at give, nemlig Fritagelse for Værnepligt, enten saaledes, at han da fremdeles skulle vedblive at høre til den værnepligtige Stand, eller ogsaa saaledes, at han, som erlagte Kjendelsen, blev altså fritaget for Værnepligten, hvilket Stodde jeg forøvrigt ikke ved, om nogen